

Regelrådet är ett särskilt beslutsorgan inom Tillväxtverket vars ledamöter utses av regeringen. Regelrådet ansvarar för sina egna beslut. Regelrådets uppgifter är att granska och yttra sig över kvaliteten på konsekvensutredningar till författningsförslag som kan få effekter av betydelse för företag.

Finansdepartementet

Yttrande över Stärkt konsumentskydd på kreditmarknaden (promemoria)

Regelrådets ställningstagande

Regelrådet bedömer att konsekvensutredningen inte uppfyller kraven i förordning (2024:183) om konsekvensutredningar.

Motivering till Regelrådets ställningstagande

Regelrådet finner att delar av redovisningen håller antingen god eller tillräcklig kvalitet.

Beskrivningen av alternativa lösningar hade emellertid behövt vara tydligare, även om viss värdefull information finns. Även beskrivningen av kostnader för företag till följd av förslaget hade behövt utvecklas för att anses tillräcklig. När det gäller andra relevanta konsekvenser för företag bedömer Regelrådet att konkurrensförhållanden och förhållanden för små företag skulle ha varit relevanta att beröra i detta ärende och att dessa aspekter inte har blivit tillräckligt belysta.

Åtgärder för att minska förslagens kostnader och andra effekter kan anses ha blivit tillräckligt tydligt beskrivet utifrån förutsättningarna. Att det saknas beskrivning av hur och när förslagens konsekvenser ska utvärderas finner Regelrådet emellertid inte förenligt med de krav som ställs. Det finns viss värdefull information om hur förslaget förhåller sig till EU-rätten men det hade behövts en tydligare bild av om förslaget innebär att de svenska kraven går längre än det som krävs som minimum inom EU-rätten på området.

Regelrådet har i sin bedömning sökt att beakta såväl att förordning (2024:183) om konsekvensutredningar hade trätt i kraft när remissen kom in till Regelrådet som att detta då hade skett nyligen. Det har bidragit till att Regelrådet har funnit några delaspekter tillräckligt tydligt beskrivna som eventuellt hade behövt beskrivas mer utförligt i en situation då förordningens krav varit i kraft och kända under en längre tid.

Innehållet i förslaget

Det föreslås att lagen om viss verksamhet med konsumentkrediter ska upphävas. Det föreslås samtidigt att det ska krävas tillstånd att driva bank- och finansieringsrörelse för att lämna eller förmedla lån till konsumenter. Snabblåneföretag och andra företag som vill fortsätta att driva verksamhet med konsumtionslån får alltså ansöka om sådant tillstånd. Det ska dock fortfarande vara möjligt att sälja varor och tjänster på kredit, till exempel mot faktura, utan krav på tillstånd enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse. Kravet på tillstånd ska inte heller gälla för lån till konsumenter som tillåts enligt annan lagstiftning, till exempel bostadslån som ges enligt lagen om verksamhet med bostadskrediter eller kredit som ges genom kreditkort enligt lagen om betaltjänster.

Bedömning av delaspekter

Problembeskrivning och syftet med förslaget

Det anges i sammanfattningen att en bidragande orsak till problem med överskuldsättning bland vissa svenska hushåll är att marknaden för konsumtionslån har vuxit i snabb takt under de senaste åren. Tendensen drivs på av den tekniska utvecklingen. Enkel tillgång till lån över internet har ökat under senare år och bidrar till att skapa osunda konsumtionsmönster. Problemet med överskuldsättningen har delvis sin grund i att lån ges med en bristande grad av omsorg om låntagarna hos vissa långivare. Snabblåneföretagens lån utmärker sig i flera avseenden jämfört med bankernas. Snabblåneföretagens lån har till dominerande del en avsevärt högre ränta än den ränta bankerna ger. Snabblåneföretagens låntagare utgörs i hög omfattning av unga människor med låga inkomster. Nära hälften av låntagare med en inkomst under 15 000 kronor före skatt har lån hos snabblåneföretagen. Snabblåneföretagens låntagare får också i väsentligt högre grad än bankers låntagare betalningspåminnelser, inkassokrav och skulder hos Kronofogdemyndigheten. Sammanfattningsvis anser förslagsställaren att detta gör att kraven på snabblåneföretag bör skärpas ytterligare.

I avsnitt med skäl för bedömningen att krav ska skärpas (sidorna 26-30) anges ytterligare bakgrundsinformation om i vilka avseenden som snabblåneföretagens låneverksamhet enligt förslagsställarens bedömning skiljer sig från bankernas, bland annat en stor andel krediter utan säkerhet.

Därutöver anges i avsnitt om skäl för förslaget att upphäva lagen om viss verksamhet med konsumentkrediter bland annat (sida 32) att den huvudsakliga motiveringen till att upphöra med en särreglering för verksamhet med konsumentkrediter som är mindre betungande än för vanliga kreditinstitut, är att minska förekomsten av den typ av överskuldssättningsdrivande kreditgivning som konsumentkreditinstituten ägnar sig åt. De negativa effekterna av denna verksamhet – för samhället i stort och för de enskilda kredittagare som hamnar i ekonomiska svårigheter på grund av den – har visat sig bli mer omfattande än som kunde förutses vid lagens införande.

Regelrådet gör följande bedömning. Beskrivningen av det som förslagsställaren identifierat som ett problem i dagens situation är utförlig och tydlig.

Redovisning av problembeskrivning och syftet med förslaget är väl genomförd.

Konsekvenser om ingen åtgärd vidtas

Det finns ingen beskrivning som explicit formuleras som konsekvenser om ingen åtgärd vidtas.

Regelrådet gör följande bedömning. Det är visserligen en brist i tydlighet att det inte finns ett explicit beskrivet nollalternativ. Samtidigt är enligt Regelrådets uppfattning tydligt utifrån förslagsställarens befintliga beskrivningar att bedömningen är att en konsekvens av om ingen åtgärd skulle vidtas i vart fall skulle bli att dagens utlåning enligt dagens kriterier skulle fortgå, med de effekter som förslagsställaren bedömt att denna ger. Det skulle ha förbättrat konsekvensutredningens transparens om det hade funnits en bedömning om ett nollalternativ väntas innebära att den kreditgivning som förslagsställaren vill ska upphöra skulle fortsätta på samma nivå eller förändras i någon riktning. Den historiska utvecklingen från det att

särregleringen infördes hade eventuellt kunnat ge någon ledning i detta avseende. En sådan mer utvecklad scenariobeskrivning är emellertid inte obligatorisk.

Regelrådet finner redovisningen av konsekvenser om ingen åtgärd vidtas godtagbar.

Alternativa lösningar

I konsekvensutredningen anges att en alternativ lösning är att skärpa kraven på konsumentkreditinstitut. Det framstår emellertid enligt förslagsställaren som en omväg i förhållande till den närmast till hands liggande lösningen, det vill säga att det i fråga om en och samma verksamhet – tillhandahållande av konsumentkrediter – ställs samma krav på alla kreditgivare. Eller med andra ord, att det ställs samma krav på konsumentkreditinstitut som på kreditinstitut.

Regelrådet gör följande bedömning. Det är positivt att det nämns en alternativ lösning. En beskrivning av alternativa lösningar bör emellertid också innehålla möjliga för- och nackdelar med alternativen. Här anges att ett behållande av särregleringen men med högre krav på konsumentkreditinstituten enbart skulle vara en omväg. Givet att det är samma nivå på krav lagstiftaren vill ha på alla som tillhandahåller konsumentkrediter framstår detta som riktigt. Regelrådet noterar likväl att det principiellt skulle kunna finnas andra lösningar – med olika tänkbara för- och nackdelar. Dit hör exempelvis möjligheten att branschen frivilligt skulle komma överens om en uppförandekod eller motsvarande. Alldeles oavsett lämpligheten i just en sådan lösning – eller andra mindre strikta alternativ - hade det varit motiverat med ett något mer utvecklat resonemang om alternativa lösningar, med tanke på att förslaget framstår som förhållandevis ingripande.

Regelrådet finner redovisningen av alternativa lösningar bristfällig.

Berörda företag

Det anges i promemorians tredje kapitel att det finns ett 70-tal konsumentkreditinstitut i Sverige, dvs. företag som har fått Finansinspektionens tillstånd att driva verksamhet som består i att lämna eller förmedla konsumentkrediter. Konsumentkreditinstituten driver verksamhet av varierande art och beskaffenhet. Av Finansinspektionens företagsregister att döma är det ett 50-tal institut som driver verksamhet som består i att lämna konsumentkrediter, ett 20-tal institut som driver verksamhet som består i att förmedla konsumentkrediter och en handfull institut som driver verksamhet som består i att såväl lämna som förmedla konsumentkrediter. Flera konsumentkreditinstitut har inte egna webbplatser. Av befintliga webbplatser att döma anges vissa institut vara verksamma inom e-handel och konsumentkreditverksamheten är underordnad den huvudsakliga verksamheten medan andra institut ingår i koncerner som driver finansiell verksamhet av olika slag. Vidare anges det finnas vissa institut i internationella företagsgrupper. Ett flertal institut anges driva sin konsumentkreditverksamhet under ett varumärke på en för varumärket anpassad webbplats utan närmare information om institutet, och vissa institut driver en verksamhet som består i att samla en konsuments olika krediter i form av en och samma kredit hos institutet i syfte att – som det får förstås – minska de månatliga utgifterna för krediterna (med förlängd löptid).

Det anges att Enligt Finansinspektionens rapport Svenska konsumtionslån 2022 står krediter utan säkerhet (blancokrediter) för cirka 50 procent av den samlade volymen av konsumtionskrediter, men endast för sex procent av antalet kredittagare. Av kreditgivare

verksamma på konsumentkreditmarknaden är det framför allt konsumentkreditinstitut som lämnar blancokrediter till mindre nominella belopp med hög ränta.

I konsekvensutredningen anges att konsumentkreditinstitut tillsammans står för cirka 0,2 procent av nyutlåningen till konsumenter i Sverige.

Regelrådet gör följande bedömning. Det finns en beskrivning av vilken bransch som de direkt berörda företagen tillhör och det framgår ungefär hur många företagen är. Det finns också viss information som indikerar hur stor andel kreditmarknaden som konsumentkreditinstituten har, men ingen information om hur stora företagen är, vare sig räknat i anställda, balansomslutning eller omsättning. För att förstå förslaget reella effekt för konsumentkreditinstituten uppfattar Regelrådet det som viktigt att kunna få en uppfattning om vilken förmåga att anpassa sig till förändringar de har. Företagets storlek skulle kunna ha betydelse i det sammanhanget. Det hade varit önskvärt med mer precis information om företagets storlek. Eftersom det ändå finns en förhållandevis tydlig beskrivning av företagets antal och bransch kan beskrivningen som helhet ses som tillräcklig även om större tydlighet om storlek hade varit önskvärd.

Regelrådet finner redovisningen av berörda företag godtagbar.

Förslagets effekter för företagets kostnader och intäkter

I konsekvensutredningen anges att förslaget medför att verksamhet med konsumentkrediter inte längre får drivas med stöd av lagen om viss verksamhet med konsumentkrediter. Företag som vill fortsätta att driva näringsverksamhet som har till ändamål att lämna eller förmedla krediter till konsumenter får i stället ansöka om tillstånd att driva bank- eller finansieringsrörelse. Ett företag som ansöker om ett sådant tillstånd ska uppfylla vissa krav (3 kap. lagen om bank- och finansieringsrörelse) och ansökningsavgiften är i dag 1 400 000 kronor (4 § och bilagan till förordningen [2001:911] om avgifter för prövning av ärenden hos Finansinspektionen). Det anges inte vara möjligt att beräkna de administrativa kostnaderna för att ansöka om tillstånd för bank- eller finansieringsrörelse, eftersom förutsättningarna varierar från fall till fall.

Regelrådet gör följande bedömning. Enligt förordning (2024:183) om konsekvensutredningar ska konsekvensutredningen (7§ punkt 1) innehålla en analys som det förslag som lämnas och den analysen ska bland annat bestå av en beskrivning och beräkning av förslagets kostnader och intäkter för staten och en rad aktörer, däribland företag. Enligt Regelrådets uppfattning kan det som anges i konsekvensutredningen om effekter för företag ses som en beskrivning av påverkan på kostnader och i viss mån även på intäkter, men inte en beräkning. Det är värdefullt att det anges vilket belopp som ansökningsavgiften uppgår till. Regelrådet noterar det som anges om att det inte bedöms möjligt att beräkna de administrativa kostnaderna för att ansöka om tillstånd, eftersom förutsättningarna varierar. Regelrådet har förståelse för att det kan vara svårt att ange ett exakt belopp, men ser det inte som självklart att det skulle vara omöjligt att göra någon form av uppskattning av kostnader i intervall eller andra slags exempelberäkningar. Regelrådet noterar att konsekvensutredningen har tagits fram före det att den idag gällande förordningen om konsekvensutredningar trädde i kraft, men kan samtidigt konstatera att krav på beräkningar av kostnader, om än formulerat på något annorlunda sätt, fanns även i den tidigare förordningen om konsekvensutredning. I den idag gällande förordningen om konsekvensutredning (5 §) anges det att konsekvensutredningen ska stå i proportion till förslagets eller beslutets omfattning och effekter. Regelrådet uppfattar att för de direkt

berörda företagens del får förslaget anses ha långtgående effekter. Det är därför svårt för Regelrådet att se det som oproportionerligt att det skulle finnas en i vart fall något mer utvecklad beskrivning av påverkan på kostnader och intäkter än vad som finns i konsekvensutredningen.

Regelrådet finner redovisningen av förslagets effekter för kostnader och intäkter bristfällig.

Påverkan på konkurrens, särskilda hänsyn till små företag och andra relevanta konsekvenser

Påverkan på konkurrens

Den svenska banksektorn anges vara stor i förhållande till Sveriges ekonomi. Omkring 175 (svenska och utländska) kreditinstitut – banker (bankaktiebolag, medlemsbanker och sparbanker) samt kreditmarknadsföretag (kreditmarknadsbolag och kreditmarknadsföreningar) – driver verksamhet i Sverige. Vid sidan av kreditinstituterna driver för närvarande ett 70-tal konsumentkreditinstitut verksamhet i Sverige. Det innebär att lagen om viss verksamhet med konsumentkrediter, som nu har tillämpats i 10 år, möjliggör ett i viss mån större utbud av konsumentkrediter än vad som skulle vara fallet utan denna lag. Samtidigt anges att konsumentkreditinstituterna står för en försumbar andel av nyttlåningen till konsumenter i Sverige. Sammanfattningsvis innebär förslaget att konkurrensen mellan företagen på konsumentkreditmarknaden – och utbudet av tjänster på den marknaden – kan minska i viss utsträckning. I det avseendet framhåller förslagsställaren att det på kreditinstitut ställs höga krav på eget kapital och organisation samt tillsyn. Motsvarande krav gäller inte för konsumentkreditinstitut. Det kan enligt förslagsställaren ifrågasättas om en sådan ordning skapar förutsättningar för en sund konkurrens mellan företagen på konsumentkreditmarknaden. Förslagets effekter på konkurrensen mellan företagen på konsumentkreditmarknaden ska enligt förslagsställaren ställas mot behovet av ett stärkt konsumentskydd. Kreditinstitut och konsumentkreditinstitut verkar under olika förutsättningar. De höga kraven på eget kapital och organisation som ställs på kreditinstitut och tillsynen över kreditinstituterna anges minska incitamenten för att inrikta verksamheten mot låntagare med sämre återbetalningsförmåga, i förhållande till vad som kan konstateras gällande de förutsättningar som lagen om viss verksamhet med konsumentkrediter ger.

Regelrådet gör följande bedömning. Det kan anses finnas en tydlig beskrivning av hur förslaget i vissa avseenden kan påverka konkurrensen på kreditmarknaden i stort. Vad som däremot är oklart är om förslaget är konkurrensneutralt konsumentkreditinstituterna emellan eller om det kan förväntas finnas större svårigheter för vissa av dagens konsumentkreditinstitut än andra att söka sig till den form av kreditgivning som kommer att vara tillåten. Det är enligt Regelrådets uppfattning relevant att visa på effekten för marknaden som helhet, som förslagsställaren har gjort, men som beskrivning av påverkan på konkurrensförhållandena för företag i detta fall är det inte nödvändigtvis tillräckligt. Det hade behövts en tydligare bild av hur förslaget kan väntas träffa konsumentkreditinstitut med olika förutsättningar. Regelrådet noterar det som har angetts om vilka negativa bieffekter som åtminstone delar av snabblånen har haft men framhåller att verksamheten likväl har varit laglig och därmed är även effekterna för dessa företag av visst intresse.

Regelrådet finner redovisningen av påverkan på konkurrens bristfällig.

Särskilda hänsyn till små företag

Inget anges om särskilda hänsyn till små företag vid utformningen av förslaget.

Regelrådet kan konstatera att förslaget inte synes ha utformats med tanke på några särskilda hänsyn till mindre konsumentkreditinstitut. Det är, som tidigare nämnts, inte heller känt om det finns skillnader i konsumentkreditinstitutens storlek, vare sig i form av anställda eller något lämpligt ekonomiskt mått. Såvitt Regelrådet kan förstå är det inte orimligt att föreställa sig att företags storlek kan ha viss betydelse för deras förmåga att betala en avgift på drygt 1 miljon kr för ansökan om tillstånd och administrativa kostnader av okänd omfattning. Det hade behövts mer information om förslagets möjliga effekter för små företag.

Regelrådet finner redovisningen av särskilda hänsyn till små företag bristfällig.

Andrar relevanta konsekvenser

Inga andra relevanta konsekvenser anges.

Regelrådet finner inte heller något som uppenbart talar för andra relevanta konsekvenser för företag och avsaknad av information är därför godtagbar utifrån förutsättningarna i ärendet.

Regelrådet finner, utifrån förutsättningarna i ärendet, avsaknad av beskrivning av andra relevanta konsekvenser för företag godtagbar.

Åtgärder för att begränsa förslagets kostnader och andra effekter

Inget anges explicit om åtgärder för att begränsa förslagets kostnader och effekter. I avsnitt om tidpunkt för ikraftträdande anges emellertid att övergångsbestämmelser föreslås för att möjliggöra en omstrukturering av verksamhet i vissa fall. Detta refereras närmare i avsnitt om hänsyn till tidpunkt för ikraftträdande.

Regelrådet gör följande bedömning. Mot bakgrund av att förordning (2024:183) om konsekvensutredningar trädde i kraft den 6 maj 2024 är bestämmelsen om att det ska redovisas åtgärder för att begränsa förslagets kostnader och andra effekter tillämplig. Regelrådet kan samtidigt konstatera att den aktuella remissen inkom till Regelrådet den 7 maj i år och att den aktuella bestämmelsen är ny i förhållande till vad som angavs i äldre förordning om konsekvensutredning vid regelgivning. Det framstår därför som uppenbart att arbete med konsekvensanalysen hade inletts innan den idag gällande förordningen – inklusive den nya bestämmelsen - trätt i kraft. Av dessa skäl finner Regelrådet att det skulle kunna vara rimligt att något lägre krav kan ställas på tydlig redovisning av denna punkt. Eftersom det framgår att övergångsbestämmelser föreslås tillämpas i vissa fall kan frågeställningen anses ha blivit delvis belyst, även om större tydlighet hade varit önskvärd. Utifrån de förutsättningar som har beskrivits i detta stycke anser Regelrådet att beskrivningen kan vara tillräcklig i detta fall.

Regelrådet finner redovisningen av åtgärder för att begränsa förslagets kostnader och andra effekter godtagbar.

Särskild hänsyn till tidpunkt för ikraftträdande och behov av speciella informationsinsatser

Det anges att lagändringarna bör träda i kraft så snart som möjligt, vilket bedöms vara den 1 juli 2025. Förslaget innebär att svenska konsumentkreditinstitut eller utländska företag som har fått tillstånd att driva verksamhet från filial i Sverige som vill fortsätta att driva näringsverksamhet som har till ändamål att lämna eller förmedla krediter till konsumenter måste ansöka om tillstånd att driva bank- eller finansieringsrörelse. Motsvarande gäller bl.a.

bostadskreditinstitut som – vid sidan av verksamhet med bostadskrediter – vill fortsätta att driva sådan verksamhet. För att dessa företag ska kunna omstrukturera sin verksamhet bör företag som före ikraftträdandet hade tillstånd eller undantogs från tillstånd enligt den upphävda lagen få fortsätta att driva sin verksamhet under en övergångsperiod.

Dessa företag bör därför få fortsätta att driva verksamheten till utgången av juli 2026 eller, om en ansökan om tillstånd att driva bank- eller finansieringsrörelse har getts in till Finansinspektionen före den tidpunkten, till dess att ansökan har prövats slutligt. I vissa fall kan företag som omfattas av undantag enligt lagen om viss verksamhet med konsumentkrediter även komma att falla utanför kravet på tillstånd enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse, t.ex. företag inom handeln som erbjuder anstånd med betalning (se avsnitt 4). I dessa fall föreligger förvisso inget behov av en särskild övergångsreglering. Det innebär å andra sidan inga negativa konsekvenser att låta övergångsregleringen gälla generellt för alla företag som i dag omfattas av undantag enligt lagen om viss verksamhet med konsumentkrediter. En sådan regel har därtill fördelen att vara förhållandevis enkel att tillämpa.

I konsekvensutredningen anges att Finansinspektionen behöver informera de finansiella företagen om den nya ordningen.

Regelrådet gör följande bedömning. Det finns en tydlig beskrivning av särskild hänsyn till tidpunkt för ikraftträdande av vilken det också framgår att viss hänsyn tas till företags möjligheter till omstrukturering och det framgår att det finns behov av informationsinsatser.

Regelrådet finner redovisningen av särskild hänsyn till tidpunkt för ikraftträdande och behov av speciella informationsinsatser väl genomförd.

Hur och när konsekvenserna av förslaget ska utvärderas

Såvitt Regelrådet kan se anges inget om hur och när konsekvenserna av förslaget ska utvärderas.

Regelrådet kan, som redan nämnts, konstatera att det å ena sidan krävs information om utvärdering enligt förordning (2024:183) om konsekvensutredning, medan det å andra sidan är fallet att denna förordning varit i kraft mycket kort tid när remissen inkom till Regelrådet. Utifrån dessa förutsättningar skulle Regelrådet kunna finna att en mycket enkel beskrivning av former för utvärdering av konsekvenserna av förslaget hade varit tillräcklig. Däremot är det svårt att finna frånvaro av sådan information förenlig med kraven i förordningen.

Regelrådet finner redovisningen av hur och när konsekvenserna av förslaget ska utvärderas bristfällig.

Förslagets överensstämmelse med EU-rätten och om förslaget går utöver minimikraven.

Det anges att förslaget är förenligt med EU:s konsumentkreditdirektiv, som ställer krav på tillsyn och ingripanden mot företag som tillhandahåller konsumentkrediter. Förslaget rör tillhandahållande av finansiella tjänster (krediter) och är därmed inte anmälningspliktigt enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden (artikel 2.2.b). Ett förslag om tillhandahållande av finansiella tjänster som omfattas av unionsrätten är inte heller anmälningspliktigt enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/1535 av den 9 september 2015 om ett informationsförfarande

beträffande tekniska föreskrifter och beträffande föreskrifter för informationssamhällets tjänster (kodifiering) (artikel 1.4). Här kan även noteras att förslaget är neutralt i förhållande till på vilket sätt krediter ges eller förmedlas i teknisk mening, och att förslaget även i detta hänseende är utanför anmälningsplikt enligt direktiv (EU) 2015/1535 (artikel 1.1.e). I konsekvensutredningen finns även mer utvecklade resonemang om hur förslaget förhåller sig till befintlig EU-reglering.

Regelrådet gör följande bedömning. Det finns en beskrivning som tydligt visar att förslaget inte bedöms strida mot befintlig EU-rätt. Enligt förordning (2024:183) om konsekvensutredningar ska det emellertid också anges om ett förslag går utöver minimikraven i EU-rätten. En sådan frågeställning aktualiseras naturligt när ett förslag innebär att nya eller ändrade EU-rättsliga bestämmelser ska införas i svensk rätt. Detta är emellertid inte den enda situation där förhållandet mellan svenska bestämmelser och minimikrav enligt EU-rätten kan vara aktuellt att beskriva. Såvitt Regelrådet kan förstå innebär förslaget att svenska nationella bestämmelser ändras på ett sätt som är förenligt med EU-rättsliga bestämmelser på samma område, men det är inte tydligt om den regelskärpning som förslaget får anses innebära kommer att innebära att det ställs strängare krav i Sverige än vad som är fallet i andra medlemsstater, som också tillämpar samma EU-regler. Även om det inte rör sig om ny EU-rätt i detta fall, så kan förhållandet mellan innebörden i de svenska bestämmelserna och vad EU-rätten kräver som minimum ha förändrats. Detta borde ha blivit belyst. Det finns således värdefull information om hur förslaget förhåller sig till EU-rätten, men alla aspekter som behöver beskrivas har inte blivit belysta.

Regelrådet finner redovisningen av förslagets överensstämmelse med EU-rätten bristfällig.

Övrigt av relevans för ärendet eller Regelrådets bedömning

Inget övrigt av relevans för ärendet finns att ange.

Regelrådet behandlade ärendet vid sammanträde den 28 augusti 2024.

I beslutet deltog Anna-Lena Bohm, ordförande, Hanifeh Khayeri, Hans Peter Larsson, Lennart Renbjer och Lars Silver.

Ärendet föredrogs av Per Högström.

Anna-Lena Bohm
Ordförande

Per Högström
Föredragande